

TARTALOM

PROLÓGUS AXIUS CRALL	7
A NAGYTAKARÍTÁS	22
A TUDÁS KÖVE	37
A SÍPCSONT	51
TALÁLKOZÁS BOZZ-ZAL	62
FORR LÁTOGATÁSA	73
A PÓK	83
AZ ÉJTÜNDE BÜNTETŐOSZTAG.....	116
UNK ELTÚNÉSE	136
BOZZ TÖRTÉNETE	178
MATER HÍMMÉ AVATÁSA	223
FORR TÖRTÉNETE	280
ÉJTÜNDÉK	332
A VÉG.....	374
EPILÓGUS	395

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

*Anyukámnak és Apukámnak,
amiért mindenben kitartóan támogattak.*

*Feleségemnek köszönöm, hogy végigkísérte e könyv
születésének olykor viharos, olykor csendes napjait, és
rengeteg értékes észrevételével segített, hogy még jobb
lehessen a regény.*

*Barátaimnak, Botos Janinak és George-nak hálás
vagyok a figyelmes lektorálásért.*

*És végül, de nem utolsósorban szeretett lányomnak,
Lindának mondok köszönetet: az ő képzelete teremtette
meg a borítót, amely elsőként hívja az olvasót e világba.*

Prológus

AXIUS CRALL

Radan eljövetele után 4535-ben

– CSAK EGY RÉZZEL szánjon meg, jóember! – nyöszörgi a koldus.

Axius bosszúsan horkant. Hiába választotta a városkapu távolabbi végét, hiába szaporázta meg lépteit, és még véletlenül sem nézett felé, ez a semmirekellő nem áttallotta leszólítani.

Lesújtó pillantást vet rá. A férfi pont az ő ellentéte: homloka mély barázdái számtalan keserű, nyomorban töltött évről tanúskodnak; szakadt és bűzös rongyait még egy larkini barbár sem húzná magára. Ezzel szemben Axius kicsattan a fiatalságtól, gondosan fésült haja olajtól csillog a felkelő nap fényében, öltözete pedig egy királyi fogadáson is megállná a helyét. Buggyos, csicsás bársonynadrágot visel, amit férfiasságánál halcsonttal merevített ki, így biztosítva szellőzést azoknak a gyógyfüvekkel átitatott kendőknek, amikkel a karavani bordélyokban összeszedett nyavalyáinak kellemetlen tüneteit igyekezett csökkenteni. És a lábbelije! Arra a legbüszkébb: hosszú, hegyes orrú, bordó cipők, amik még a hajánál is fényesebben csillognak.

Már épp továbbmenne, de hirtelen megtorpan. Nem sokkal ezelőtt, ahogy a fogadó ajtaján kilépett, egy fránya, fekete madár repült el felette. Több baljós jelet nem kíván

magának. Most, hogy vállalkozása legveszélyesebb szakasza elé néz, még csak az hiányozna, hogy egy koldus megátkozza.

Beletúr erszényébe, és egy marék aprópénzt hajít a férfi elé.

Ahova megyek, úgysem lesz szükségem pénzre. Ha pedig visszatérek, gazdagabb leszek, mint egy király – gondolja.

– A Szerencse Istennője óvjon utadon, fiatalúr! – hálálkodik a koldus. – Mondd, hogy hívnak, hogy imádkozhassak érted a templomban!

– Axius Crall – feleli kihúzva magát és kidüllesztve mellkasát, majd köszönés nélkül odébb áll.

A földút aranyhárga búzamezők között vezet. Amikor legközelebb hátrapillant, az őrtornyokkal tarkított városfal szürke sziluettje már csaknem teljesen belevész a tájba. A megművelt földeket háta mögött hagyva megáll, nyugtázza magában, hogy egy lélek sincs közel s távol, benyúl köpönyege titkos belső zsebébe, és egy hegyes végű, ébenfekete pálcát húz elő. Nem akármilyen pálcát! Ilyet már vagy ezer éve nem készítettek, ősi tünde varázslók mesterműve. Crall családja már ötszáz éve birtokolja, apáról fiúra szállt. Meglendíti jobbra-balra, majd a messzeségbe mutat vele, körbefordul, és a Beavatottak nyelvén mormol valamit.

Egy idő után patadobogás hallatszik, s egy vadló vágtat nyerítve felé. Az állat átugorja a földút jobb oldalán húzódó tüskés csapadékot, és olybá tűnik, menthetetlenül eltiporja Axiust, de az utolsó pillanatban megtorpan, magasba emeli mellső lábait, és hangosan prüsszöl.

Axius, akár egy kőszobor, kivár, csak a szemén látszik, hogy fél. A ló négy lábra ereszkedik, elhallgat, és

megadóan lehajtja fejét.

Axius ötéves volt, amikor bátyja unszolására kipróbálta a lovaglást. Alighogy fent ült a magasban, fivére megbökte az állat tomporát a törével, mire a szerencsétlen jószág fejvesztett vágtaiba kezdett. Axius néhány bordatöréssel, némi agyrázkódással és egy elég erőteljes lóiszonnyal megúsza a történeteket. Azóta sem képes megbízni a lovakban, ellenben nagy bizodalma van a mágiában. S most, hogy varázspálcája segítségével uralma alatt tartja az állatot, fel mer mászni rá, és nem túl kecsesen kapaszkodva belé, folytatja útját.

Beteg fák mellett halad el, sárgás leveleik görcsösen összekunkorodtak. Axiusnak némelyik levél formájáról és színéről gombás lábkörmök jutnak az eszébe. Egy reccsenést hall az ágak közül, és a lombok takarásában megpillant egy árnyékot.

– Csak egy vérszipoly – mondja Axius a lovának, és hangosan fellelegzik.

A megtépázott tollazatú dögevő madár rikoztozva elrepül.

Axius gyorsabb vágtaira ösztökéli lovát. Fél nuumnyi* ideig lovagol. Egy ekhósszekeret vesz észre a földúton. Két félkegyelmű bugris integet feléje, láthatóan megörülve feltűnésének. A szekér egyik kereke kitört, ketten sem boldogulnak a cserével.

– De jó, hogy jön az uraság! Magát a Földanya küldte. Segítsen nekünk, kérem!

– Sajnálom, de sietek – vág a szavukba Axius. – Nem is értek az efféle dolgokhoz – teszi hozzá, és továbblovagol.

*Egy nap húsz nuumból áll. A nap tizedik nuumjának végét az Árnyak halálának és újjászületésének is nevezik. Radan Lángja ekkor áll a legmagasabban az égbolton.

– Azért az én jószágomnak is van határa – dörmögi.

Nemsokára a földút nyugatra kanyarodik. Axius letér róla, délnek veszi az irányt.

Remélem, egyetlen emberfiával sem találkozom már – gondolja az elefántfüvel benőtt, lágy szellőtől hullámzó, végtelen mezőt kémelve.

Hosszú út vár rá. Másnapra háta mögött hagyja a Domborjánt és a nyugati végeken feltűnnek az Orm hófedte csúcsai. Harmadnapra átkel a Sikongón; a táj itt már merőben más gúnyát ölt magára. Egy mocsárerdőbe ér.

Amióta az emberlakta földektől eltávolodott, többször is lecserélte hátságát. A vadlovat a Sikongó partjánál hagyta, a folyón krokodilháton kelt át; ott egy szarvast tudott megidézni, most meg épp egy, fogalma sincs milyen óriás futómadár hátán zötykölődik a baljós lápvidéken.

Az éjszaka hosszú és rideg. Annak ellenére nehezen tud elaludni, hogy egy sebtében megbűvölt mocsári farkast állított őrszemül.

Rosszat álmodik: eltemetve fekszik a föld mélyén. Verejtékezve riad fel, és nem tud visszaaludni. Útja során először elbizonytalanodik vállalkozása sikerét illetően. Mielőtt elhagyta volna a várost, felkeresett egy jósnőt, hogy az elkövetkezendő napok-hetek megpróbáltatásai felől érdeklődjön, de az öreg, ronda banya csak annyit volt képes kiolvasni a csontokból, hogy ezzel az utazással nagy szolgálatot fog tenni, sokak köszönhetik majd az életüket neki. De hogy kinek tesz nagy szolgálatot, és hogy mit is jelent ez pontosan, arról már nem beszéltek a csontok. Biztos, hogy még beljebb merészkedjen a lápvidéken? Mégér ennyi kockázatot egy nő? A csodálatos Almandra, a Szerelem Istennőjének főpapnője csak annak hajlandó odaadni magát, aki varázspárviadalban a földre

kényszeríti. Axius megpróbálta. Sikertelenül. Próbálkozása csúfos kudarccal végződött. A főpapnő a nézősereg szeme láttára átvette felette az uralmat, és elérte, hogy a csizmája talpát csókolgassa. Könnyű dolga volt, mert a varázshatalma használata nélkül is szívesen végignyalta volna a mezítelen lábát.

Ha az utazás végén rálel Magnus Doa hosszú élete során összeharácsolt összes vagyonára, legfőképp a varázskönyvére, szert tehet a hön áhított tudásra, rég elfeledett korok ősi mágiájára, és akkor kikövezett út vezet majd Almandra szobájába.

Beletúr rejtett zsebe mélyébe, elővesz egy kis szelencét. Gondos óvatossággal kinyitja, kivesz belőle egy összehajtogatott kendőt. Szétbontja, és hosszan nézi a vörös hímzést benne. Almandra és Axius, meg kettejük között egy szív – a papnő búcsúajándéka. Rózsa, jázmin és narancs illata árad a kendőből. Becsukja szemét, és az illatot párosítja az áhított nő tökéletes alakjával. Bár meztelenül még nem volt alkalma látni, képzeletében csupaszon jelenik meg. Pár pillanatra elkalandoznak a gondolatai...

Tovább kell mennem Magnus Doa kincseskamrájáig – dönti el, és nyomban felkerekedik.

A következő éjszaka szintén a mocsárerdőben éri. Tudja, hogy csínján kellene bánnia a varázserejével, de nem érdekli. Már azzal is sok forrást emészt fel, hogy állandó védőburkot vont maga köré, amivel távol tartja a szúnyogokat. Hát még a mágikus tűzgyűrű, amivel körülveszi a táborhelyét! De úgy véli, ennyi kényelmet megengedhet magának, legalább ma este. A tűznyelvek táncát bámulva szinte azonnal nyugodt, mély álomba merül, s Radan Lángja már magasan jár az égen, mikor végre felébred, és újra útra kel.

Erdőkön és újabb mocsarakon vág keresztül, míg végül tizenegy napnyi vándorlás után Sehonna mocsárvilágában rábukkan a keresett barlangra. Ekkor már korántsem néz ki oly jómódúnak. Az utazása előtti énjének felfordulna a gyomra kócos és zsíros haja látványától, több helyen kiszakadt ruhájától és az izzadságszagtól, ami körülengi. De mindez most egyáltalán nem foglalkoztatja, hiszen rálelt a bejáratra, ami mögött a mesés kincs rejtőzik. A hasadék pontosan úgy néz ki, ahogy az ősi fóliánsok idő koptatta, málladozó lapjain szerepelt. A bejárat felett két kisebb üreg, a kitüremkedő sziklatömbön keresztül csúcsosan összezár két másik nagy kődarab – az egész olyan, mint egy óriási, csuklyás koponya.

Lobogó fáklyával az egyik kezében, varázspálcájával a másikban belép a koponya száján. A járat hosszan halad előre, egyenes falai dolgos kezek kemény munkájáról árulkodnak. Valamivel később kiszélesedik, kiálló sziklák, repedések tagolják – a szakértő kezek munkája úgy látszik, eddig ért el. Egy idő után kétfelé ágazik a folyosó. Axius a szélesebbiket választja. A fáklya gyér fényében nem érzi elég biztonságban magát, ezért a Beavatottak Nyelvén mond néhány mondatot, mire a pálcája vakító fénnel világítani kezd.

Egy két klós* átmérőjű lyukat vesz észre maga előtt a földön. A sötét akna fölé tartja a pálcát, aztán hátrahőköl. Nem a feneketlen mélység ijeszti meg, hanem a számtalan karvastagságú, fekete csáp, amik a mélyből, a fal

*A klós általános hossz mérték a királyságokban, nagyjából két nagy lépésnek felel meg. Eredete I. Hajmeresztő Klós nevéhez köthető. Az első Mongor király életnagyságú szobra, amely a királyi palota dísztermében található, pontosan egy klós magas.

repedéseiből bújnak elő és vadul tekergőzve nyúlnak ki felé. Szerencsére a peremig nem érnek fel.

– Keressünk egy másik utat! – mondja Axius magának, és nagy ívben kikerülve a rémisztő üreget, továbbmegy. Számtalan szűk járaton préseli keresztül magát, fél nap alatt bejárja a barlangrendszert, majd sajnálattal állapítja meg, hogy nincs másik út. Ahhoz, hogy eljusson Magnus Doa kincseskamrájához, át kell jutnia a csápokon.

Olyan savanyú képpel ballag vissza a két klós átmérőjű üreghez, mintha foghúzásra menne. A fekete csápoktól majdnem annyira tart, mint a városi kirurgustól, aki nemrég a székhöz szíjazta, egy fogóval kitépte a bölcsességfogát, aztán tüzes fertőtlenítésben részesítette. *A Gyógyítás Istene nyugosztalja lelkét! Ezek a csápok sem lehetnek veszélyesebbek a vén kuruzslónál* – állapítja meg a mélyben vonagló polipszerű, tapadókorongos karok százait fürkészve. A félelme lassan haraggá alakul át; a nem várt akadály miatt legalább annyira bosszús, mint amikor legutóbb egy állat ürüléke tapadt a cipője talpára.

Hangos kántálása végigvisszhangzik a hosszú folyosókon. Első varázslatával olyan könnyűvé teszi magát, mint egy tollpihe, a másodikkal pedig lángoló tűzgömböt von maga köré, aztán undorral az arcán beleveti magát a mélységbe.

Szinte minden csáp villámgyorsan visszahúzódik előle a barlangfalba, kivéve egyet, ami lesújt rá, és mielőtt elégne a mágikus tűzben, sípcsonton vágja Axiust, aki feljajdul, és veszett káromkodásba kezd – nem bírja a fájdalmat. Már akkor is kiáltozni szokott, amikor hosszú hajából kifésülik a gubancokat. Mire lába újra szilárd talajt ér, elmúlik a fájdalma. Ekkor állapítja meg, hogy elfelejtett figyelni rá, mekkora utat tett meg. Éppúgy lehetett ötven klóssal lejjebb, mint ötszázzal. *Na mindegy,*

gondolja, a lényeg, hogy túljutott a csápokon. Megszünteti maga körül a tűzaurát, mert túl sok erejébe kerül fenntartani, és elindul. Hamarosan egy olyan óriási terembe ér, hogy a fénylő varázspálcája ellenére sem látja a mennyezetet. Mély szakadék húzódik mellette, az alján egy patak folydogál. Az egyenetlen talajon csak komoly erőfeszítések árán tud előrébb jutni. Két-három klós magas kőtömbökön kell átmásznia, vagy ha nem akar mászni, akkor olyan réseken kell átpréselnie magát, ahol épp csak átfér a feje. Amint kicsavart testhelyzetben próbálja keresztültuszkolni magát két szikla közt, motoszkálást hall a feje fölül. Odapillant, és megakad a szeme a hentesbárd méretű csáprágókon. Egy pókszerű szörny magasodik fölé. Mielőtt a barlangi lény leharaphatná a fejét, Axius suhint egyet a pálcájával.

– Pukk! – kiáltja, mire a pálca zöld fénnel felizzik. – Pukk! – mondja gyorsan még egyszer. Azokra az alkalmakra, amikor nincs ideje, hogy végigszavalja egy varázslat strófáit, mindenféle ártó mágiát raktározott el pálcájában, melyek bevetéséhez elégséges a *kulcsszó* kétszeri kimondása. Villám csap ki a pálcájából, s Axius szinte megsüketül a robajtól, ahogyan a pók fejét porrá égeti.

– Hol a fenében lehet a rohadt kincs?! – kiáltja, miközben dühösen belerúg a fej nélküli tetembe. Hasadékok, üregek, végeláthatatlan folyosók minden irányban.

TIZENHÁROM NAPJA KUTAKODIK a hegy gyomrában. Axius már jobban vágyik a napfényre, mint Magnus Doa varázskönyvére. Kötegnyi térképet készített a barlangrendszeréről, de még mindig rengeteg a felderítetlen rész. Éhes, fáradt és kimerült. Hiányzik neki

egy forró fürdő, egy kényelmes fekhely benne egy nővel, egy finom ételekkel roskadásig terített asztal, lágy muzsikaszó. Tucatnyi pókkal végzett már meg néhány óriásdenevérrrel, sőt valamilyen fura, félig emberformájú félig csúszómászó, szem nélküli torzszülöttek fészket is felkavarta, mert egyre gyakrabban és egyre többen támadtak rá. Savas nyálukkal próbálták meg beteríteni, mellyel a kősziklákat is szét tudták marni, de eddig szerencséje volt, és őt még nem sikerült pépesíteniük. Éjszakánként eleinte tűzfalal védte táborhelyét a szörnyetegektől, később azonban már, ahogy ereje egyre fogyott, beérte illúzióláángokkal is, melyek bár félelmetesek voltak, valójában senkiben sem tudtak kárt tenni.

Egy viszonylag egyenes és két ember széles folyosón halad legalább félszáz csúszómászó torzszülöttel a nyomában, akik tizenöt-húsz klósra lemaradva vonaglanak mögötte, amikor végre megérzi a mágia jelenlétét. Hatalmas erejű varázsforrás koncentrálódik egyetlen pontban, alig száz klósra tőle. Sóvárogva összedörzsöli tenyerét, majd útjára indít egy villámot a torzszülöttek felé, hogy kétszer is meggondolják, közelebb jönnek-e hozzá. A vad horda lemarad mögötte. Axius először azt hiszi, hogy a varázslata miatt, aztán felfedezi a sziklafalakra festett rúnákat, melyek láttán ő maga is megtorpan.

A fagyhalál rúnája háromlábnyira* van tőle. Nem sokkal távolabb ott virít a falon a tűzhalál és utána a bomlasztás rúnája is, ami porszemnyi darabokra tépi szét

*Egy láb távolság a Hét Királyságban egy átlagos ember talpméretének felel meg – egészen pontosan I. Hajmeresztő Klós talpméretének, amelynek lenyomata megtalálható a karavani katedrális előtti téren.

áldozatait. Axius először varázslattal kísérli meg hatástalanítani a mágikus csapdákat, majd amikor kudarcot vall, a pálcáját ideiglenesen csákánnyá alakítja, és azzal esik neki az elsőnek, de ez sem vezet eredményre, a szikla ellenáll csapásainak. Ezután úgy megvastagítja, megkeményíti a bőrét, hogy úgy néz ki, akár egy rinocérosz, majd hosszú kántálásba kezd; gömb alakú majdnem teljesen átlátszó, zselészerű burkot von maga köré, és nehézkes léptekkel megindul előre.

A fagyasztás rúnájának ártó mágiájából mindössze annyit érzékel, hogy kicsit lassabbá válik a mozgása és recsegnek-ropognak a végtagjai minden egyes lépésnél, amit megtesz. Egy közönséges halandó menten jéggé fagyna. *Micsoda félisten vagyok!* – gondolja. Hirtelen forróság önti el, és be kell csuknia a szemét, hogy ne vakuljon meg. Tapogatózva megy tovább. Mikor eléri a bomlasztás rúnáját, védelmező gömbjének átmérője csökkenni kezd; úgy érzi magát, mintha egy nagy hagyma belsejében lenne, melynek külső rétegeit láthatatlan kezek fejtik le elszánt, serény munkával. A harmadik rúnát is a háta mögött hagyva kinyitja szemét. A látványtól kétes érzelmek kavarnak benne. A zsáknyi aranyérmével és egyéb kincsel nincs semmi problémája; a drágaköves asztal, rajta minden bizonnyal Magnus Doa varázskönyvével, egyenesen álmai netovábbja. Az asztalnál helyet foglaló két klós magas rettenet azonban már egyáltalán nem tetszik neki. Szemgödreiből vakító fehér láng ég, teste nagyobb része áttetsző és anyagtalan, de itt-ott rothadt hús fedti, és csontok állnak ki belőle. Sárgás fogai hegyesek, szemfogai akár egy vámpíréi. Axius sokféle halálon túli lénnel találkozott már, és az az érzése támad, mintha az összes eddig látottból lenne egygyé gyúrva ez a valami. Ennek olyan arca van, mint egy

százéves matuzsálemnek, hossz-
szű, halovány kecskeszakálla, rúnákkal tarkított,
fodrozódó palástja, ami leginkább egy vízesésre
emlékezteti Axiust, valamint átlátszó süvege, melynek
csúcsát díszítő szimbólum két egymást keresztező botot
ábrázol – annak az ősi rendnek a jele, melynek Magnus
Doa is tagja volt.

– Te vagy Magnus Doa? – kérdi meglepve. – Hú,
őregapám! Nem tudtál lemondani a kincseidről, és
ahelyett, hogy örök nyugalomra leltél volna, ezt a
förmedvényt csináltad magadból, hogy őrizni tudd a
kincseidet? Hány száz éve üldögélsz itt eltemetve? Dög
unalmas lehet. Rajtam kívül egyáltalán volt látogatód?
Nem, nem sértődöm meg, ha nem akarsz beszélgetni.
Nyilván oly rég nem szólaltál meg, hogy nem is találod
hirtelenjében a szavakat. Meg aztán bizony valószínűleg
jobban meglepődhetél, hogy összefutottunk, mint én
magam. Nekem csak a varázskönyvedre van szükségem,
az összes többi kacatodat megtarthatod. Mit szólna hozzá?

A lény válasz helyett felemelkedik trónszékéről. Axius
konstatálja, hogy inkább három klós magas lehet, mint
kettő. Öklével lecsap Axiusra, és bár nem éri el, egy
láthatatlan erő felkapja az ifjú kincsvadászt, és a terem
falához préseli. Axius ijedten felnyög, bár védőaurájának
köszönhetően egy karcolás sem esik rajta, az említett
hagymarétegből azonban egy újabb darab leválik.

– Te akartad – mondja fenyegetően Axius, és
varázsszavakat kántál, miközben Magnus szellemalakja
felé suhint pálcájával. Tűzgolyó tör ki az ébenfa pálca
végéből, mely másfél klós átmérőjű gömbbé növekszik, és
belecsapódik az óriásba. A robbanás egy pillanatra
megsüketíti és megvakítja Axiust. A füst szinte azonnal
eloszlik, és látható lesz az őrző sértetlen alakja.

– Ezer démon és ördög! – káromkodik Axius, és érzi, hogy most kellene megfutamodnia, de a szörnyeteg mögött ott van a hön áhított varázskönyv.

Bevillan Almandra kecses lábának fantáziaképe, és nem adja fel a küzdelmet. Újabb meg újabb varázsigék törnek fel torkából; van, amit végig tud mondani és van, amit nem, mert Magnus földi maradványa sem álldogál tétlenül. Dühödt rohammal nekivágódik, megso-rozza öklével, majd a falhoz csapja, hogy aztán ismét felkapja. Úgy játszik a betolakodóval, mintha egy labda lenne. Axius védelmező gömbje belsejében pörög, közel áll hozzá, hogy elhányja magát. Minden idegszálával a varázslataira koncentrál: sikerül kétszeresére felgyorsulnia, varázsigét mormol, miközben fekete csápokat idéz, amik körbefonják ellenfelét, majd az akarátának engedelmeskedő, zölden izzó harci kalapácsot teremtet. Ellenfele rögvést letépi magáról a csápokat, és szájából fagyos levegőt fúj Axiusra, amitől az ifjú mágus megremeg, és elrontja a *Sárkány karmai* nevű varázslatát.

Axius a harci kalapáccsal püföli a lény fejét. Magnus felemeli a bal karját és mintha csak valami kellemetlen szűnyoggal lenne dolga, a fegyver felé legyint, mire az ezer darabra hullik. Axius, akár egy kisgyerek, akinek tönkretették a játékát, éktelen haragra gerjed, pálcájának végéből hosszú energiaszík kígyózik elő. Újdonsült mágikus ostorával lecsap a lényre.

Magnus eltűnik, mielőtt a szík elérné, és Axius háta mögött jelenik meg. Átöleli és össze akarja roppantani, de az áttetsző aura – bár eldeformálódik, villózik, sistereg és ujjnyira vékonyodik – még kitart. Axius kiszabadítja fegyverforgató karját, majd hátracsap az ostorral, ami éles hanggal barázdát váj a szellemalak homlokába, így a szorítása gyengül, és a fiatal mágusnak sikerül

kiszabadulnia. Szembefordul ellenfelével, meglendíti ostorát, és ismét lecsap. Ezúttal azonban Magnus Doa készen áll. Megragadja a szíjat és úgy megrántja, hogy Axius azt hiszi, menten kiszakad a karja. Az energiaszík leválk pálnája végéről, és szétoszlik a levegőben.

– Ribanc! Átkozott ribanc! – kiáltja Axius magából kikelve.

Szavait olybá tűnik, mintha Magnus Doához intézné, valójában Almandrát kárhoztatja, amiért ilyen helyzetbe került miatta. Bár még van néhány támadó varázslat a tarsolyában, a védelmező aurája hagy némi kívánnivalót maga után. Vet egy sóvárgó pillantást a varázskönyvre, aztán sebesen meglódu a kijárat felé. Magnus Doa még oldalba suhintja, mire kocsonyas zselévédelme szinte teljesen eltűnik róla. Hátra se néz, úgy rohan át a rúnák között. A Bomlasztás rúnája szétrombolja maradék védelmező auráját, a tűz- és a fagyaura pedig, ahogy egymást váltja, szétrepesztí rinocéroszbőrét. Axius üvöltve a félelemtől és a fájdalomtól rohan keresztül a járatokon. Olykor vet egy-egy pillantást hátra. Magnus Doát nem látja sehol, de ez nem jelenti azt, hogy nincs a nyomában. Az útjába kerülő torzszülötteket megszórja villámmal és mágikus lövedékekkel, majd a hosszú aknához érve széltőlcsért és savfelhőt csinál. *A sav távol tartja majd egy ideig a csápokat*, gondolja, és fejére húzva köpönyegét beleveti magát a légörvénybe. A széltőlcsér felrántja a magasba, vadul pörögve többször nekicsapódik a barlang falának, a savas esőcseppek befolynak ruhája alá és ahogy vastag-bőr varázslata lefoszlik róla, a sav kegyetlenül égetni kezdi bőrét, de legalább a csápok nem jönnek elő, míg fel nem ér a járat szájáig.

Szédült iramban rohan a kijárat felé. Cipője ütemesen kopog a köveken, lihegése szaggatott és egyre hangosabb.

Kint csillagtalan, hűvös éjjel fogadja. Nem lesz nyugodtabb tőle, továbbra is tart Magnus Doa szellemétől. Egy hátast próbál megidézni, ám ezúttal nem jár sikerrel, így kénytelen a saját lábán útra kelni.

A barlangtól jó fél zarándoklatnyira* mer először megállni. Holtfáradtan leül egy kidőlt fatörzsre, és a mocsárerdő zajait figyeli.

– Brekk! – ugrik mellé a fatörzsre egy... egy mi is? Akkora, mint Axius, emberforma, legalábbis két keze van és két hosszú lába, amik karmokban végződnek, az ujjai között úszóhártyák. A feje egy béka fejére hasonlít, a szájában azonban túhegyes fogak sorakoznak.

– Brekk! – szólal meg ismét, aztán szétrobban a feje Axius villámvarázsának köszönhetően.

– Brekk! Brekk! Brekk! – és még vagy további száz „Brekk!” hallatszik hirtelen a bokrok és fák mögül és az ingoványos földből.

– Na ne már! – nyöszörgi Axius, és futni kezd, ahogy csak bír. Egyszerre eltűnik a lába alól a szilárd talaj, és derékig ellepi a mocsár. Mire észbe kap, a mellkasáig elsüllyed. Ahogy pánikszerűen ficáncolni kezd, már csak a feje látszik ki a sűrű iszapból. Varázspálcás kezét a magasba emeli és épp kimondaná az életmentő szavakat, amikor egy dagadt békaképű szörny ugrik a fejére, és beteríti hájas altestével.

Axius levegő után kapkod, sikertelenül. Fején a mocsárlakóval elnyeli az ingovány. A banya jóslata villan az elméjébe: „Ezzel az utazásoddal nagy szolgálatot teszel, fiam. Sokak köszönhetik majd az életüket neked.”

*Egy zarándoklatnyi távolság a karavani királyi palota és az Istenek Völgye közötti útnak felel meg, amelyet gyalog nagyjából negyed nap alatt lehet kényelmesen sétálva megtenni.

Nem érhet véget ilyen nyomorultul az életem! Hogyan segíthetnék másokon, ha meghalok?! – gondolja kétségbeesve, miközben tüdeje bűzös iszappal telik meg.

A nagytakarítás

*Radan eljövedele után 4545-ben, Goblinfalva 150.
évében
(az eredeti goblinfalvi időszámítás 147. évében),
10 évvel azután, hogy Axiust elnyelte a mocsár*

A NÉGY KIRÁLYSÁGTÓL MESSZE délre, távol az emberlakta földektől, Sehonna ezeréves ördögfás erdejében öt domb nyújtózkodik az ég felé egymás szoros szomszédságában. Mintha csak öt iker lenne, egyforma magasak, ugyanolyan szépek; kopár csúcsaik szél koptatta, kék sziklái szemet gyönyörködtetően ragyognak a nyári napsütésben. A lankás domboldalakon sötétbarna talaj borítja a kék köveket, melyen smaragdzöld tuják és érett szemektől duzzadó áfonyabokrok harcolnak egymással a talpalatnyi termőföldért. Ágaikon szivárványmadarak raja csivitel gondtalanul.

E békés vidék láttán az erre tévedő gyanútlan utazó nem is sejtené, hogy a föld alatt kacskaringózó járatok mélyén olyan lények laknak, akikkel az emberek szokták a porontyaikat riogatni, ha azok valami rossz fát tettek a tűzre.

Az egyik ilyen teremtmény, becses nevén Rakka, egy goblin asszonyiség épp most csörtet elő egy, a növények takarásában megbúvó hasadékból, kezében nehéz zsákot cipelve.

Goblin mércével mérve igazi istennőnek számít. Mindene a helyén: formás farpofája, csillogó szemei, épphogy csak kicsit előreugró állkapcsa, hosszú, hegyes fülei és szemfogai, éjfekete, bozontos sörénye, feszes, érett almákra emlékeztető keblei – bár ez utóbbiakat elrejtí vadmacskaszőr bundája.

Egy térdéig érő kötömb elé hajítja a zsákot, majd kiszed belőle egy marék kabardiót, és nekiáll feltörni.

– Ejnye no! Hát egy féreg sincs egyikben sem? – kaffogja a goblin nép kutyaugatásra hasonlító nyelvén.

– Kaldor! – kiált a *ház ura* után. – Hol vagy?! Gyere ide, kérlek!

A tuják mögül egy fél klós magas szörnyeteg mászik elő. Egy felnőtt ember mellkasáig sem ér, de így is magasabb a legtöbb goblinnál.

– Életem, itten vagyok – szólal meg a tagbaszakadt férfi. – Elfelejtettem feltörni a diót. Meg tudsz bocsátani?

– Nincs azzal semmi baj. Szívesen feltöröm. Csak kértem tőled, hogy minél férgesebb kabardiót szedj. Ezek mind épek. Se egy bogár, se egy hernyó. Így nem fogják megenni a gyerekek.

Kaldor idegesen harapdálja a szája szélét.

– Ne haragudj! Szerzek másik diót. Bocsáss meg, Kincsem!

– De hát egyáltalán nem haragszom, Kaldorkám. Mondom, hogy nincs semmi baj. Hagyd a diót! Hamarosan megjönnek a vendégek. Inkább menj be, és rakj rendet! Olyan a barlang, mintha vadállatok laknák. És egy kicsit szedd rendbe magadat is! A szádig ér az orrszörzeted, a fülszörzeted pedig akkora, hogy csoda, hogy egyáltalán hallod, amit mondok.

– Azonnal intézkedem. Már itt sem vagyok – mondja Kaldor, és gyorsan visszamegy a tuják mögé, be a

hasadékon át az otthonukba.

AZ ELŐTEREMBEN HŰVÖS LEVEGŐ fogadja. Leszámítva a kintről beszűrődő halovány napsugarakat, szinte teljes a sötétség. Szeme ösztönösen átáll hőlátásra. Az előterem követ számtalan tárgy borítja: fa- és agyagedények, csontból faragott figurák, rothadt almacsutkák. Középen egy feldöntött fatönk hever, rajta egy hányásfoltos terítővel. A sarokban egy ember nagyságú rongybaba fekszik, aminek a fejéből tűk és dobónyilak állnak ki. Számtalan egyéb eszköz hever még a földön kisebb-nagyobb kupacokba halmozva.

Kaldor óvatosan behesseget egy fürjtojás nagyságú pókot egy bűzölgő iszappal teli vödör mögé.

– Méghogy rendetlenség? – morogja, és továbbmegy.

Balra van az éléskamrájuk, amiből olyan förtelmes szag árad, hogy még őt is szinte azonnal megtorpanásra készteti, pedig igencsak hozzászokott, sőt kedveli az erőteljes *illatokat*. – Pfuj! Ezt egy nap alatt sem lehetne kitisztítani – rögvest hátat is fordít az elfeledett halak és hónapos túróval teli edények birodalmának. Visszaérve az előterembe, a bejárattal szemben lévő folyosón folytatja a terepszemlét.

Néhány lépést kell csak megtennie a jobb oldalt elhelyezkedő szűk üregig, ami olyan kicsi, hogy még egy kobold se tudna kinyújtózkodni benne. Elégedetten szemléli a zsúfolásig teli kincseskamrát. A goblinok egyik kedvenc időtöltése a furrintás, azaz a fura szerkezetek készítése. A mélységi gnómok precizitásával összeszerelt remekművekkel ellentétben azonban a goblinok által furrintott tárgyaknál ritkán fordul elő, hogy működnének, vagy esetleg hogy gyakorlati hasznuk lenne. Ott van például a sarokban szegény megboldogult Lador apó

kotyogója, ami egyhuzamban napokig képes volt kotyogni, amíg el nem romlott. Kaldor vet egy pillantást a penészes borítójú könyveire is. A legutolsó könyvét nevetséges összegért szerezte meg gnoll útonállóktól a Piacon, akik egy levágott emberfej mellé adták ajándékba. Egy mozdulattal leszedi róla a pókhálót, majd a jól végzett munka örömeivel maga mögött hagyja a kincseskamrát. A folyosó jobbra kanyarodik. Közvetlenül a kanyar előtt bal oldalt van az otthonuk másik kijárata. Mindössze egy behúzott függöny választja el a kijárat mögött folytatódó járatoktól-barlangtermektől – ajtókat a goblinok nemigen használnak. Ennek persze nem az az oka, hogy kényükre-kedvükre bejárhassanak a szomszédok, és elvihessenek mindent, ami épp kell nekik. Nem. A goblinoknak azért nincs szükségük ajtókra, mert inkább tucatnyi furmányos csapdával védik a vackaikat. Egy jó ajtó egy jó zárral igen drága, és kevés olyan zár létezik, amit egy goblin ne tudna kinyitni, ezért inkább maradnak a jóval egyszerűbb karócsapdáknál, mérgezett tüskéknél, nyakelmetsző huzaloknál és a többinél. Kaldorék bejárata előtt sokáig egy medvecsapda volt elrejtve, egyszer azonban, amikor lerészegedett a Sípcsontban, hazaérve megfeledkezett róla és belelépett. Onnantól kezdve csak a kincseskamrában és a hálófészkekben tartották meg kedvenc csapdáikat. Jobbra fordulva a lánya hálófészkéhez ér. Morgást hall bentről, ezért benéz a faggyúgyertyával megvilágított odúba.

– Kicsi Liám! Csak nem rossz kedve van az én drágaságomnak? Valami baj van?

A lánya épp egy vizeskancsót vág mérgében a földhöz. Kaldor ismételten megállapítja, hogy rohan az idő. Nemrég még a karjaiban csüngő kis csöppség volt, akinek ha eldugult az orra, Kaldor a szájával szívta ki belőle a

taknyot. Ha pedig megéhezett, megrágta neki előre a meztelencsigát, hogy könnyebben le tudja nyelni. Most meg már tíz éves gyönyörűséges nagylány. Hamarosan eladósorba kerül. Meglehet, hogy akár száz ezüstöt is fog kapni érte.

– Mi a baj? – kérdezi meg tőle ismét.

– Anya leszidott amiatt, hogy nem eszem meg, amit csinált.

– Anyunak igaza van. Olyan sovány vagy, többet kellene enned. Hol az az étel?

– Rajta állsz.

Kaldor lenéz a földre. A bal lábával egy patkány farkán áll. Felemeli a tetemet és beleharap.

– Hű, pedig milyen finom! Kellemesen rothasztott. Szinte szétomlik a szádban. Látod, már meg is ettem a felét. Már csak a másik felét kell megenned.

– Pfuj, én ugyan meg nem eszem!

– Miért nem? Mi bajod vele?

– Az, hogy beleharaptál.

Kaldor nagyot sóhajt.

– Ne keseríts el! Kaphatok egy ölelést?

– Persze – mondja Lia, és mosolyogva átöleli.

– Akkor megeszed a patkányt?

– Nem.

– Arggh! Megegyem én? Vagy dugjuk el valahová? Anyádnak meg azt mondjuk, hogy megetted.

– Nem fogok hazudni.

Kaldor a szemeit forgatja.

– Mindenki hazudik. A goblin csal, lop és hazudik, hogy életben maradjon. Ez volt az első, amire a szüleim megtanítottak. Gondolom, nálatok is ez volt az első, amit a Gyűjtőben a fejetekbe vertek.

Most Lia sóhajt fel.

– Add ide azt a patkányt! Inkább megeszem, csak hagyj végre nyugton.

– Köszönöm! Azt a mindenit, milyen szép festmény! – vált témát Kaldor. A barlang falán egy részletesen kidolgozott szivárványmadár képe díszeleg. – Mikor festetted?

– Már legalább egy hónapja.

– Ó! Furcsa, hogy eddig nem vettem észre.

– Tetszik?

– Persze. Ügyes vagy. Festesz nekem is valamit?

– Igen. Mit szeretnél?

Kaldor megvakarja a fejét.

– Csinálhatnál rólam egy képet talpig páncélban, ahogy egy sárkány hátán ülök.

– Apuci, mint egy sárkánylovas? – kuncog. – Legyen! Neki is állok.

– Köszönöm, de előtte edd meg azt a patkányt! – Pusztit nyom lánya homlokára, és távozik.

A következő elágazónál jobbra fordul. Alig tíz lépés múlva kiszélesedik és véget ér a járat. A mennyezeten karnyi széles rés tátong, a fény egy hosszú csíkban hatol be rajta. Ahol megtöri a sötétséget, parányi porszemek táncát látni a levegőben. A föld egy bemélyedésében esővíz gyűlt össze.

Kaldor fölé hajol. A víztükörből egy negyvenkettő éves, melankólikus tekintetű, ápolatlan körszakállas, kerek arcú goblin néz vissza rá. Arcán már alig láthatók a több mint két hónappal ezelőtt szerzett horzsolások és zúzódások nyomai.

Tényleg nagy a fülszörzetem, és az orromból is kilóg a szőr – állapítja meg, és kitépked néhány szálat. Minden rántásnál felszisszen, hosszú, hegyes füle megremeg.

Hát ez meg mi a fene? – észreveszi, hogy egy felpuffedt

madár teteme lebeg a vízben. Egy cserregő nádiposztátéé.

– Vajon Rakkát zavarná, ha itt hagynálak? – motyogja a döglött madárnak. Gyorsan megragadja, és szinte egyfalásra nyeli le. Nagyot harákol, majd néhány madártollat köp a földre. Aztán jóllakottan lekapja magáról felsőruházatát, vizet lötyköl az arcára és a hónaljára, még a száját is kiöblíti.

– Most már egy szava sem lehet az asszonynak – mondja, miközben visszaveszi ruháját.

Két barlangterem maradt hátra a terepszemléből. Az egyik a saját hálófészükük, de azt nem érdemes megnéznie, mert Rakka ott már rendet rakott. Marad hát a fia, Unk fészke. Mielőtt belépne, elhatározza, hogy bármilyen kép is fogadja, nem lesz ideges. Az első, amivel szembesül, egy rothadt csirkebél, térdmagasságban kifeszítve faltól falig. Majdnem orra esik benne, de végül megőrzi egyensúlyát, amíg egy összeharapdált gyertyacsonkra nem lép. Kifordul a lába alól a világ, és hanyatt esik.

– Átkozott kis élősködő! Vinnének magukkal az óriások!

Erőlködve talpra áll, és megállapítja, hogy egyedül van a szobában. Bokáig, néhol térdig ér a földet borító szenny – csontok, játékok, ételmaradékok. Unk szalmaágya olyan, mintha egy hatalmas szemétdomb lenne.

A padlón, ezernyi kacat közt észreveszi a fejszét. Mennyit kereste a minap! Hosszasan őrlődik, hogy odamenjen, és fájós derekát nem kímélve lehajoljon-e érte. A fejszének a bejárat melletti repedésben a helye, nem egy négyéves goblin csíra játécai között. Átvág a szeméthalmon, és nagyot nyögve felveszi.

– Unk? Hol vagy Unk? – szölongatja kedvesen, majd türelmét veszíti. – Hol vagy te pokolfajzat? Azonnal gyere

elő! Merre bujkálsz? – semmi válasz.

Visszacsörtet Lia szobájába.

– Nem láttad az öcsédet?

– A kijárat felé ment egy mézesbödönnel – feleli Lia festékes arccal, szemét le nem véve arról, amin épp dolgozik. A falon egy sárkány körvonalai rajzolódnak ki, rajta egy pocakos alakkal.

– Mézesbödön? Akkor biztosan lement játszani Torokkal – rögvést a nyomába is ered. A kijárat előtt, a fal egyik repedésében elrejtí a fejszét, majd félrerántja a függönyt, és végigcsörtet a folyosón. Egy függőleges járathoz ér. A fal mentén kőbe vájt lépcsősor kígyózik a mélybe és a magasba. Helyenként egy-egy oldaljáratot látni, melyeken keresztül fél tucat másik goblin család barlangjához lehet eljutni. Ha a kőlépcsőkön elindulna felfelé, a szabad ég alatt találná magát. Lemegy az alsó szintre, egy tágas terembe, ahol a hátasaikat tartják. A terem végén egy széles folyosó van, ami szintén kivezet a föld alól – keresztülmenve rajta a domb lábánál bukkanna ki.

Tíz-tizenöt barlangi százlábú mozgolódik a sötétben. Mindegyiket erős láncok béklyózzák a sziklafalhoz.

– Halihó, Torok! – köszönti Kaldor a hátasát, egy fakószürke, közepesen nagy százlábút. Magasságra alig nagyobb egy pónilónál, azonban majdnem négy klós hosszú. – Nem láttad Unkot?

Az állat velőtrázót visít, ami azt jelenti, hogy örül a gazdája feltűnésének – legalábbis Kaldor így értelmezi.

A százlábú testét sár borítja, meg mindenféle egyéb beazonosíthatatlan ragacs és foszforeszkáló váladék. Arrébb hengeredik, ameddig a lánc engedi, így Kaldor észreveszi a mögötte guggoló kis goblint.

– Hát te meg mit csinálsz, Unk?

Unk termetre még feleakkora sincs mint az apja, de korához képest igencsak magasnak számít. Egy nyílvezzővel átlőtt, széles karimájú, csúcsos szalmakalapot visel, amitől még nagyobbnak tűnik. A célt tévesztett nyílvezzőt egy Verdar nevű goblin kölyöknek köszönheti, aki a Gyűjtőben huszonegy nappal ezelőtt megpróbálta fejbe lőni. Az átalakított fejfedő annyira megtetszett Unknak, hogy azóta sem engedte belőle kihúzni a nyilat.

Unk egy tarajos csiga fölé hajol kezében egy szikladarabbal, amivel épp lecsap a csigaházra.

– E’ összetőt! – kacag elégedetten. Egy kis mézet önt a csiga széttrancsírozott testére, majd felnyalábolja a földről, és a százlábú fejéhez emeli.

– Talán nem kellene olyan közel tartanod a kezed az állkapcsaihoz és a méregmirigyeihez – motyogja határozatlanul Kaldor, de valószínűleg, ha mennydörgő hangon bömbölné, az sem hatná meg a fiát.

Torok előrelendül, és egy pillanat alatt beszippantja az ételt a vigyorgó kölyök kezéből.

– E’ megette.

– Jól van, Unk, de most már gyere fel velem, és rakj rendet az odúdban! Anyád nagyon mérges lesz rád, ha nem iparkodsz.

És Unk már iparkodik is, csak épp nem az otthonuk felé szalad fürgén, hanem végig a széles folyosón, ki a szabadba. Kaldor utánakiabál, de meg sem hallja.

– Hálátlan kis dög, ma éjszaka aludj csak kint! Be ne merj jönni a barlangba!

Visszafelé menve a kőlépcsőn magában puffog, megfogadja, hogy ezentúl soha semmilyen ajándékot nem fog adni neki, és azt a karnyi vastag gilisztát is visszaveszi, amit a minap túrt ki a talajból. Ahogy saját